

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyezés

308

Szerző:

Zsolt

Cím:

Két fénykép

Forrás:

Pesti Hirlap

Bp.
(Helv)

1920 $\frac{11}{4}$
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

— Két fénykép. —

Két fotografiát állítok egymás mellé husvétii prédikációul. Az egyiket a dunaparti korzóról. A másikat egy városi kenyérbóde elől. Mozgó és beszélő fényképek. Mindkettőn többségben vannak a nők. Közös jellemző vonásuk csak egy van: a ruha kevés mindkét társaságon. A kenyérbóde nő-publikumán azért kevés, mert nem telik. A dunapartin azért, mert mindenre telik, csak izlésre nem.

Verőfényes délelőtt nyüzög a korzón az új toilette-ek élő raktára. Hideg szürke hajnalon gyül a másik társaság a mindennapi kenyérért. Vidám kacaj ott, káromkodás és szitkozódás emitt.

Ime egy kis fonográf-fölvétel a korzó zsidongó zajáról, amelyben száz és száz ember egyszerre beszél: „Mért nem volt tegnap a zsúron? Láthatott volna brilliántot. — Habbal, vagy hab nélkül? — Pezsgővel. — Imádom! tehát ma este! — Mondtam magának, hogy vegyen nasicit. — Csinos ez a kis szösze. — Mit szól a fabankhoz? — Ez aztán toilette! — Olvasta, milyen pikáns volt a kegyelmes ur? — Fídonc, ma mindenki kegyelmes. — Mondom neked, hogy a szoknyának nem szabad tédén alul érnit. — Aláírjuk vagy nem írjuk? ez itt a kérdés. — Ez szemtelenség! az embert már nemcsak a férje, hanem az udvarlója is megcsalja! Hát hol álljak ezért bosszút? — De az a Szassa milyen édes! — Lesz fuzió? — Este nyolckor a hátsóbejatron! — Az a kékróka volt százezer korona. — Lebélyegezve! — Igen, aki hordja...”

Fordítsunk egyet a hanglemezen. A másik, a hajnali társaság rikácsol: „Ez az én helyem! három óra óta állok itt. — Eresszék előre azt az asszonyt, nem látják, hogy kis gyereket hord a karján? — Hahaha! Az kölesön-gyerek! ismerjük már; tegnap a káposztaért más anyának a karján ácsorgott. — Ne tolakodjék, mert pofon ütöm. — Uti az öregapját! — Kalapba gyűtt a naccsága? hihihí! — De ha az a disznó megint a pult alá dug egy kezyeret a protekciósoknak, hát kitapossuk a belit!...”

Szeretem a sikkés nőket, de szeretnék Budapesten egy napot rendezni — szerepcsereivel. Ugy, hogy fölcserélnék az összes férfiak és nők szerepeit. A korzó publikuma állna sorfalat hajnalban a kenyérbóde előtt... A nélkülözők és a tékozlók közötti nagy kontraszt sohase volt oly bántó, mint most, mikor az egész ország helyzetével, a művelt középosztály rejtett nyomorával s az egész nemzet gyászos hangulatával kiáltó ellentétben áll egy különleges társadalmi osztálynak ordító fényűzése s a legujabb női divat meztelensége. — Kezdjük a pezsgőn. A nemzeti hadsereg fővezérlete kitűnő kezdeményezést tett a korhoz illő viselkedésre, mikor a pezsgő s a külföldi luxuscikkek mellőzésére adott ki rendeletet. Ille nék, hogy a polgári társadalom is megszívlelje ezt. Hisz ha az éjjeli duhajkodások tovább tartanak, ugyis általános alkohol-tilalmat kell behozni.

Hát még a dzsolute képtelen ruhát lom egyik — normális fizetésből ki vehet ezer korona kalapot, ezer korona cipőt,

négy száz koronás inget, ötezer koronás férfiruhát s tizezer koronás női toilette-et? A másik fele pedig százezreket dobál ki piperére. Azt mondják, hogy nem dolgoznak Budapesten. De hogy is nem! Vannak kereskedők, akik reggeltől estig dolgoznak azon, hogy áruikra újabb és magasabb árakat irjanak föl. S vannak, kik a 8 órai munkaidőn túl is fáradhatatlanul szaladgálnak a korzón, a boltokban s a mulatóhelyeken. Ez a vásárló és eladó publikum a vagyonszerzésnek és vagyonszerzésnek deliriumában él és semmit sem akar tudni egy ország pusztulásáról s egy nemzet nyomoráról. A latin Róma is dőzsölve dőlt romba.

A budapesti női divatról szeretik azt mondani, hogy az — párisi. Hát kérem, disztíngváljunk. Párisban kétféle divat van: egy izlésesebb a tisztességes nők s egy kacérabb a félvilági hölgyek számára. Budapesten aztán azt a tévedést szokták rendesen elkövetni, hogy ur nők a kokottok toilettejét veszik mintául. Ezért látni Budapesten mindig ezrével fiatal ur lányokat s asszonyokat feltűnően kacér ruhákban. Mintha azt az elvet vallanák, hogy a ruha a test idomának nem elfedésére van hivatva, hanem az elárulására és kiemeléseére. Végre mi férfiak nem lehetünk mind erkölcsbirák s neveléses, ha az ellen prédikálunk, amiben titkon gyönyörködünk. De azért annyit mégis megjegyzünk, hogy a térdigérő szoknya nagyon sikkés lehet — otthon. A világ egyetlen kulturállamában se szoktak azonban normális hölgyek annyit mutatni magukból az utcán, mint otthon.

Budapest utcáin mostanában igazán

(Helv)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(O

zavarba jön az idegen: nem tudja mindig megkülönböztetni az urilányokat s asszonyokat azoktól, kiknek hivatása a feltűnés. Egy kis akasztófahumorral azt mondhatnánk: akármilyen kicsi is ez a Magyarország, — a félvilág belefér! . . .

Zsolt